



Rotterdam, 2007: carnaval.



New York, 2010: 'Nét Anne Frank, als ze was blijven leven.'



Rotterdam, 2008: carnaval. FOTO'S UIT TIMELESS VAN WILLEM WERNSEN

De mens, met heel zijn doen en laten

AMERSFOORT • De Amersfoortse fotograaf Willem Wernsen exposeert zijn werk in theater De Lieve Vrouw en publiceert eind april Timeless; een boek met 165 stemmige zwart-witfoto's. Niet van gelikte fotomodelen maar van 'mensen met een verhaal'.

JEROEN DE VALK

Achter elke foto in Timeless gaat een herinnering schuil. Neem die foto van de dame in New York, 2010; Willem Wernsen was er vorig jaar met zijn dochter en ze waren onderweg naar een show op Broadway. Ze hadden de kaartjes al op zak. En opeens zag hij haar zitten, in de schemering van de vroege avond, achter de ruit van een horecagelegenheid. „Ik zag meteen de foto voor mijn geestesoog, compleet in zwart-wit. Ik zag de vrouw, de letters op de ruit, de borden en het glas op tafel. Dat beeld stond als het ware binnen een paar seconden op mijn netvlies gebrand. Ik haalde een klein cameraatje tevoorschijn en klikte één keer. Dat was genoeg. Net op dat moment keek ze op. Ik stak mijn hand op ter begroeting en gaf haar een brede glimlach.”

Later, toen hij thuis in Amersfoort de foto bewerkte, dacht hij opeens: dit is nét Anne Frank, als ze was blijven leven. „Ik had kort tevoren veel over haar gelezen en werd getroffen door het tijdloze van de afbeelding.”

Een paar pagina's verder toont hij



Amersfoort, 2008: Willem Wernsens echtgenote Margareth, twee maanden voor haar dood, met hond Maggie.

drie schaterlachende mensen, allen met een een joint in de hand. „Dat was in een coffeeshop in Amersfoort, vorig jaar. Ik ging daarheen

om wat wiet te halen voor mijn waterpijp, tegen de pijn. Ik lijd aan reuma, artrose en fibromyalgie. Ze kennen me daar inmiddels. Ik zag

die drie enorme lol hebben in de rookruimte. Ik deed de deur open, zei: goedemorgen, jongelui! en ik nam de foto.”

Ook bij deze gelegenheid had hij de neiging om te nemen foto al in een flits voor zich gezien. „Dat heb ik eigenlijk altijd, tegenwoordig. Fotograferen is kijken. Meestal hoeft ik maar één, twee keer af te drukken en dan is het al raak.”

Wernsen kan ook veel vertellen over Bertus, een zwerfverchtig type dat hij jarenlang heeft gevolgd. „Kijk, hier zie je hem, met z'n hoedje en z'n medaille. Die heb ik van de koningin gehad” zei hij, als je daarnaar vroeg. Ik kende hem al toen ik nog slager was; toen kwam hij weleens langs om een plakje worst te halen. Later, toen ik marktmeester was, gaf ik hem wel eens een rijksdaalder voor een kop koffie, die hij vermoedelijk aan een borrel uitgaf. Een prachtige man, iemand die geen vlieg kwaad deed. Hij is een paar jaar terug overleden.”

Wernsen (1954) verzamelde in *Timeless*, zijn tweede boek, foto's die hij nam op reis in New York, Parijs en andere wereldsteden maar vooral in Amersfoort, waar hij is geboren en nog altijd woont. De rode draad? „De mens, met heel zijn doen en laten. Mensen met een verhaal.”

Geen foto vertelt echter zo'n intens verhaal als die van zijn vrouw, kort voor haar overlijden. Ze behield haar waardigheid en elegantie en zocht eigenhandig de foto's uit die Wernsen van haar mocht publiceren. „Ze was mijn grote liefde en mijn klankbord. Tot op het laatst.”

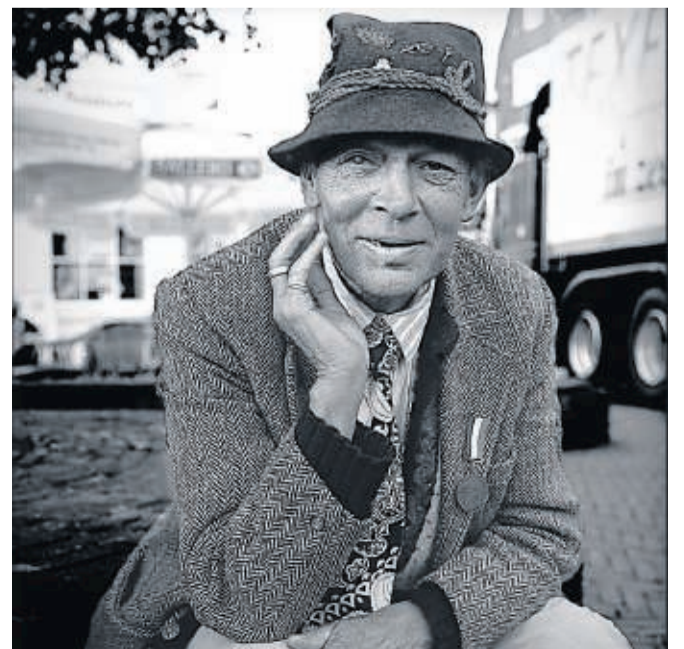
Willem Wernsen exposeert foto's uit Timeless in De Lieve Vrouw, Amersfoort t/m 24 mei. Vanaf eind april is het boek verkrijgbaar via www.fotowillem.com/weblog. Wernsen houdt op 20 mei (vanaf 16.00) een lezing in het theater.



Amersfoort, 2010: 'Coffeeshop waar ik wiet haal, tegen pijn.'



Amersfoort, 2011: Brenda en Bob, innig gelukkig samen.



Amersfoort, 1995: 'Ik gaf Bertus wel eens een rijksdaalder.'